

AZ ÖRÖKLÁNG
SZIKRÁJA

AZ EREDET ÁTKA

PENN COLE

AZ ÖRÖKLÁNG
SZIKRÁJA

AZ EREDET ÁTKA

VENTUS KIADÓ

A fordítás alapja:
Penn Cole: *Spark of the Everflame –
The Kindred's Curse Saga Book One*
First published in 2023 by Atria Books

FORDÍTOTTA
Kesztler Orsolya

SZERKESZTETTE
Eisner Zsuzsanna

BORÍTÓTERV
Maria Spada

TÉRKÉP
Paulina Czaplínska

ISBN 978-615-640-722-1

Minden jog fenntartva

© Penn Cole 2023
© Ventus Libro Kiadó 2025
© Hungarian translation Kesztler Orsolya 2025

EMARION BIRODALMAI

LUMNOS, A FÉNY ÉS ÁRNYAK BIRODALMA

Hol árnyék mar, fény izzón éget,
Szemük kékje kísért téged

FORTOS, AZ ERŐ ÉS BÁTORSÁG BIRODALMA

Szemük, kardjuk színe piros
Segítő vagy épp a gyilkos

FAUNOS, A SZÖRNYEK ÉS ÁLLATOK BIRODALMA

Toll és bunda, mászó vadak
Sárga szemtől jó a parancs

ARBOROS, A GYÖKÉRZET ÉS TÖVISEK BIRODALMA

Moszatszemek gúnyos éle
Mérges tövis virág éke

IGNIOS, A HOMOK ÉS LÁNGOK
BIRODALMA

Tüzes lélek, szemük lángol
Homokvihar hozza átkod

UMBROS, AZ ELME ÉS TITKOK
BIRODALMA

Fekete írisz, fekete szív,
Órületbe egy csókkal hív

MEROS, A TENGER ÉS AZ ÉG
BIRODALMA

Pillantásuk bosszús tenger
Mélyén néked nincsen fegyver

SOPHOS, A GONDOLAT ÉS SZIKRA
BIRODALMA

A bölcsesség ravasz szikrája
Rózsaszempár lesz halálad ára

MONTIOS, A SZIKLA ÉS JÉG
BIRODALMA

Ibolyakő az ibolya szemhez
Földjük jegén megdermedhetsz

EMARION

Azoknak, akiknek már mondták azt valaha,
hogy szikrájuk ne ragyogjon túl fényesen,
és azoknak, akik éppen ezért szeretik őket.

PROLÓGUS

Hogy áldás volt-e, vagy átok, az mindmáig erősen vitatott.

Ha azon a napon lett volna elég bátorságom, és belépek a sötét sikátorba, hogy halljam a szavakat, amiket a jóképű, sebhelyes arcú idegen suttogott anyám fülébe, talán egyikünk – vagy épp mindannyiunk – már sokkal korábban meghalt volna.

Vagy ha csak néhány perccel korábban érkezem, ha kézen fogom anyámat, és meggyőzőm, hogy menjünk el együtt a városból, át az erdei ösvényen, egészen a lápi kis otthonunkig, talán a titkai és azok a titkok, melyeket az én érdekemben őrzött, örökre Emarion földjében maradnak eltemetve, és nem kell sok más életnek átvennie a helyüket.

Csupán egy dolog biztos: az anyám eltűnése azon a forró, átkozott délutánon elindított egy olyan váratlan, olyan messze nyúló láncreakciót, aminek a későbbi lesújtó következményét még maguk az istenek sem tudták megjósolni.

Az én történetem pedig itt kezdődik.

ELSŐ FEJEZET

Az elhunyt beteget, a részeg férfiakat és a vérnapot elnézve a napom nem indult túl fényesen.

Egy csapatnyi illuminált tivornyázó bukdácsolt végig Halandóváros poros utcáin, a füttyögésük és összefolyó szávaik kellemetlen refrénként szóltak a hazautamon. Bár baranogó kezüket rendreutasítottam, nem tudtam figyelmen kívül hagyni a táskás, vöröslő szemeket, amik túl nagy érdeklődéssel követtek.

A vérnap nem segített. Hajnalban sűrű köd takarta el az eget, hogy baljós skarlátfényben füröszse a várost. Ahogy a nap egyre közelebb ért tizenkét órai csúcsához, úgy tűnt, a kora nyári hőséget még forróbb, töményebb, mérgesebb perzselésre készteni.

– Gyűlölöm az ilyen napokat – motyogta Maura.

Rápillantottam az idősebb, alacsony, pirospozsgás arcú nőre magam mellett. Megállt, rátámaszkodott a sétatotjára, hogy mézbarna szemével felnézzen az égre, miközben szája sarka rosszallóan lekonyult.

– Az Egyesülés napja a pokoli hőség nélkül is éppen elég rossz – mondta.

Egyetértően hümmögtem. Az emelkedő hőmérséklet növekvő indulatokat eredményezett, ami pedig még több harcot, még több sérülést és még több beteget.

– A gyógyítók központja kész örültekháza lesz ma este – feleltem. – Vissza tudok menni veled, ha szeretnéd. Biztos vagyok benne, hogy a gyógyító tanoncok értékelnék a segítő kezet.

– Anyád és én kézben tartjuk a dolgokat a nap további részében. Te menj csak haza, és pihenj, nehéz volt a reggeli műszakod.

Megrázkódtam az emléktől.

Maura ráncos kezét az alkaromra tette, és megszorította.

– Nem a te hibád volt, Diem.

– Tudom – hazudtam.

Egy beteg a kezem alatt halt meg.

Fiatal volt – sokkal fiatalabb, mint ahogy megviselt vonásai sugallták, árván, megrekedve Halandóváros nyomornegyedében. Az éhhalál szélén megpróbált ellopni egy sült kacsát egy kereskedő kocsjáról, cserébe egy kést kapott a bordái közé. Mire odaértem, már túl sok vért vesztett, légzése pedig reszelőssé és vizenyőssé vált az összeomlott tüdejétől.

Nem tehettem mást, csak fogtam a kezét, és elstutogtam a *Végek rítusát*. Kakaóabszemében elhalványult az élet, míg a vidámság szakadatlanul folytatódott körülöttünk. Senki sem állt meg, hogy tiszteletét tegye, még akkor sem, amikor küszködve húztam testét a városunkat körülölelő erdőbe, hogy békeken lebomolhasson, és örökké szunnyadhasson egy takaró alatt, amit az ott talált lehullott levelekből készítettem.

Mindennek a szükségtelen gonoszsága lángra lobbantotta az indulataimat. Minden beteg halála a lelkemre nehezedik, de ez a fiú olyan fiatal volt még, a halála pedig annyira elkerülhető lett volna, hogy még inkább a vállamon éreztem a súlyát.

– Furcsa, hogy az Egyesülés napján vérnap van – szóltam, igyekeztem témát váltani. Egy fehér hajszálat a fülem mögé tűrttem, a szokatlan árnyalat még feltűnőbbé vált napsütötte bőröm barnaságához képest. Figyelmemet a ránk ragyogó, karmazsinvörös égitest felé fordítottam. – Mintha egy rossz ómen lenne.

A régi halandóvallásokban a vérnap egyet jelentett az istenek által küldött figyelmeztetéssel, hatalmas felfordulások előjele volt. Egy nemzedékekkel ezelőtti megjelenése a polgárháború – amit tisztelettel ma már csak vérháborúnak nevezünk – előestéjén csak megerősítette baljóslatú hírnevét. A mostani, ismételt felbukkanása – ráadásul az Egyesülés napján – persze hogy spekulációkat keltett.

– Badarság – felelte Maura egy legyintéssel. – Csak egy buta babona, semmi más. Eljött már két évtizeddel ezelőtt is, és semmi bajunk nem származott belőle.

– A drága kisöcsém nem értene egyet veled – válaszoltam. – Az a vérnap a születésnapomon volt.

A homlokát ráncolta.

– Valóban?

Bólintottam.

– Abban leli a legnagyobb örömét, ha emlékeztethet rá minden adandó alkalommal.

Még az istenek is tudták, hogy csak púp leszel a hátunkon, mondogatja Teller egy vigyorral az arcán, mielőtt elsökne előlem.

Megmosolyogtam az emléket, noha növekvő nyugtalanság homályosította el a gondolataimat. Közömbös kijelentései ellenére még Maura sem tudta palástolni a mély barázdát a homlokán, ahogy követte tekintetemet az ég felé.

– Csináltok valamit Henrivel ünneplésképp? – kérdezte.

Arcomat előntötte a pír. Henri a legrégebbi és a legkedvesebb barátom volt – az utóbbi időben pedig még annál is többé vált számomra.

– Elvből elutasítja az Egyesülés napjának megünneplését – sóhajtottam. – Azt mondja, ez az év legszomorúbb napja.

– Ritka az olyan fiatalember, aki elszalasztja a lehetőséget, hogy belefussadjon az ingyenborba, hogy aztán a városban ugrándozzon következmények nélkül.

– Hidd el nekem, Maura, ha a bor halandótermék lenne, Henri lenne az első, aki *ugrándozna*. Körbeugrálná egész Halandóvárost. Ugrándozna a bokrokban, a szűk sikátorokban, kiugrana a ruhájából...

Maura finoman felhorkant.

– Elutasítja a leszármazottak borát?

– A leszármazottakat utasítja el.

– Ez legalább megmagyarázza, hogy miért tartja elszomorítónak az Egyesülés napját.

– Ahogy mondod.

Noha az Egyesülés napja volt a legharsányabb ünnepünk, nem olyan esemény volt, amit a legtöbb halandó szeretettel várt volna. Évmilliókkal ezelőtt, ezen a napon az Eredetként ismert kilenc halhatatlan testvér a világuk erőszakos lerombolása után menedéket keresett a miénkben, ezért létrehoztak egy mágikus egyezményt – az Egyesülést. Az Eredet minden tagja beleszeretett a népünk, Emarion népének egy polgárába. Ám

ahelyett, hogy végignézték volna, ahogy kedvesük átadja magát az öregkornak, és meghal, az Eredet tagjai úgy döntöttek, hogy elhagyják örök fiatalságukat, és életüket halandó szerelmükhöz kötik.

Az Egyesülés varázslatának hatására Emarion kilenc birodalomra szakadt, melyek nevüket az Eredet egy-egy tagja után kapták, földjüket pedig átította a védőistenük vagy istennőjük varázsereje.

Az Eredet azt akarta, hogy ezeket a birodalmakat a kötelé-
kükből származó ivadékok – akiket ma már leszármazottaknak hívunk – uralják, és vezessék őket egy békés és gazdag korszakba, miközben a két faj harmóniában él együtt. Az Egyesülés napja arra hivatott, hogy emlékeztessen minket – halandót és leszármazottat egyaránt – erre a magasztos célra.

Mint ahogy az gyakran megesik, amikor egy szülőnek reményteli álmai vannak a gyermekeit illetően, a dolgok nem sikerültek a tervek szerint.

– Kíváncsi vagyok, hogyan ünnepelnek a leszármazottak – tűnődtem, miközben a háztetők mögé bámultam. Messze a távolban éppen kivehetőek voltak a királyi kastély lehengerlő tornyainak halvány, csillogó körvonalai.

– Az unokatestvérem ott dolgozik az egyik hatalmas házban, és azt mondja, hogy azt látni kell. Napközben lobogókat forgatnak, és gyümölcsöket falatoznak a vadvirágos mezőkön, este pedig felékszerezve, estélyiben táncolnak az Egyesülés bálján. Büféasztalok, míg a szem ellát, és zenészek játszanak reggeltől estig.

– Jól hangzik – mondtam vontatottan. – Végül is, ez az ő napjuk.

Az a nap, amikor öröklés útján megkapták a világunk feletti irányítást, csak egy volt a sok ajándék közül, amiket isteni elődeik rájuk hagyományoztak. A mi halandó őseink nem voltak ilyen jóságosak hozzánk.

– Ez szégyenteljes, ha engem kérdezel – fújtatott Maura. – Ezen a napon a leszármazottaknak és a halandóknak együtt kéne ünnepelniük, ezzel szemben ők mindent megtesznek, hogy kizárjanak minket.

– Ez igazán meglepő – mondtam közömbösen. – Máskor olyan kedvesek és vendégszeretők.

A szarkazmus ellenére valójában még sosem találkoztam egy leszármazottal sem. Noha mindössze egy rövid sétányi távolságra nőttem fel Lumnosvárostól, birodalmunk gazdag fővárosától, ami egyben az elit uralkodó osztály otthona is volt, mint ha egy egész világ választott volna el tőle. Gyerekként az anyám megtiltotta, hogy bármilyen kapcsolatba lépjek velük. *Ne fogyszd az ételüket vagy a borukat! Ne kalandozz el Lumnosvárosba!* Még azt is megtiltották, hogy a gyógyítói munkám során kezeljem a leszármazott betegeket.

Az alkalmankénti összetűzések a Halandóváros utcáin ciráló Királyi Gárda brutális, kőszívű katonáival voltak az egyetlen érintkezési forma, amitől még anyám sem tudott megvédeni. Bár ma még ők is érezhetően elmaradoztak. Most, hogy kiszúrta a szemünket a reggeli ingyenborszállítmánnyal, a király visszahívta az őreit, és a mai napra már békén hagyott minket.

– Megyek a gyógyítók központjába. – Maura megállt, amint ismerős kereszteződéshez értünk. Megvakarta a lábát, végigpásztázta a zsúfolt utakat, szemöldökét aggódva vonta össze. – Rendben lesz egyedül hazafelé?

– Menj csak, én megleszek. – Megpaskoltam az ikertöröket, amik alacsonyan csüngtek a csípőmön. – Tudok vigyázni magamra. Ráadásul kételem, hogy sokan megkockáztatnák, hogy magukra szabadítsák a nagyszerű Andrei Bellator haragját az-zal, hogy a lányát fogdossák.

Meleg mosoly jelent meg az arcán.

– Az apád jó ember. A nyugdíjba vonulása igazi veszteség volt Emarion seregének.

– Ő is ezt mondja minden egyes nap – feleltem egy kacsintás kíséretében.

Maura felnevetett, majd integetve elfordult.

– Boldog Egyesülést, Diem!

Visszaintettem neki, majd sarkon fordultam a város veszélyesebb, déli része felé. Maura jelenlétének figyelemelterelő hatása nélkül már sokkal erőteljesebben éreztem, milyen feszültté vált a légkör.

A füledt meleg ellenére összébb húztam a köpenyemet a vállamon. Pont ugyanolyan védekező mechanizmus volt ez, mint az a barátságtalan grimasz, ami lefelé görbítette a számat.

Vágytam már a családom otthonának biztonságára. Az utcákon ténfergő agresszív szeszakázók nem jelentettek újdonságot, de a mai nap... más volt. Halandóváros olyan volt, mint egy tűzszerzármas doboz, amit csak egy szikra választott el a robbanástól.

A leszármazottak borát, amit a Királyi Gárda hozott be, varázslattal bolondítják meg, hogy órákig fenntartsa a fogyasztó jókedvét, ahogy hullámról hullámra átjárja őt a boldogság. A hatás halandókon még erősebb. Egyes férfiaknak napokig sem sikerült kijózanodniuk, véget vetve ezzel Halandóváros asszonyai békéjének és nyugalmának.

És ezekből sok volt – túl sok. Pont annyi, hogy furakodnom kellett a tömegben át, ami minden csomóponton összegyűlt, az elmorgott megjegyzések pedig a flörtölőtől a buján át már az egészen erőszakosig terjedtek.

Bár figyelmen kívül hagytam őket, kezem mégis megpihent pengéim markolatán, melyek csípőm ringásának ütemére emelkedtek és ereszkedtek. Néma figyelmeztetés.

Csukott ablakok és összehúzott függönyök mögött megpillantottam azon nők ideges pillantását, akik bölcsen úgy döntöttek, hogy ezen a napon inkább bezárkóznak.

– Nahát, micsoda szépség! – szólt egy gúnyos hang a vállam mögül.

Két férfi akadt az utamba, és elég közel voltak hozzám ahhoz, hogy lehetetükön megérezsem az alkohol szúrós bűzét. Borostyánszínű folyadék lötyögött a kezükben tartott korsókban.

Szitkozódtam az orrom alatt. Túlságosan elmerültem a gondolataimban, hogy észrevegyem a közeledésüket. Apám csalódott lenne – többre tanított, mint hogy ellankadjon a figyelmem, főleg ezekben a bűnnel teli sikátorokban.

Nem az az ellenség fogja megadni a halálos döfést, aki nyíltan harcol veled, okított. Az fogja, aki az árnyékból figyel, és vár. Az, aki akkor fog támadni, amikor végre félrenézel. Azoktól a ragadozóktól kell igazán félni.

Jobbára biztos voltam benne, hogy ezek a szemétládák sokkal inkább nyűgök, mint ragadozók, de ennek ellenére is rámarkoltam a töreimre.

– Úgy látom, egy harcos fajtaival találkoztunk – mondta a magasabb, ahogy állával a pengéim felé biccentett.

– Helyes, szeretem, ha ellenállnak – gúnyolódott az alacsonyabb. Ivott egy korty bort, majd nyelvvel végigsimított lepedékes fogán, én pedig majdnem viszontláttam az ebédemet.

A magas előkapott egy harci kést, és megforgatta a markában.

– Milyen nehéz pengéket hordasz magadnál. Túl nehezek, hogy egy olyan kis hölgy kezelje őket, mint amilyen te vagy. Szerintem át kéne adnod nekünk.

– Az összes pénzeddel együtt – tette hozzá az alacsony. Ellépett a barátjától, hogy a hátam mögé kerüljön.

Oldalra léptem, hogy elvágjam az útját, csakhogy a mozdulat folytán a hátam a beárnyékolt zsákutcába került, ez pedig kezdett kihozni a sodromból.

– Fiúk, nincs jobb dolgok, mint hogy nőket zaklassatok a hazaútjukon?

– Zaklatni? – Az alacsony sértődötten a mellkasához kapott.

– Mi egyszerűen csak ünnepeljük az Egyesülés napját.

Felhúztam a fél szemöldököm.

– Kétlem, hogy áldott Lumnos Anya helyeselné az efféle ünneplést.

Az arckifejezése keményebbé vált.

– Hát, áldott Lumnos Anya mehet, hogy megfagyjon a pokol gleccserén az egész rokonságával együtt.

Libabőr futott végig a tarkómon. Az Eredet elleni istenkáromlást halállal büntették, és a leszármazottak bőségesen megfizették azokat a halandókat, akik hajlandóak voltak feldobni a sajátjaikat és jelenteni az eretnekeket. Ha ez a fickó ilyen tiszteletlenül, egyenesen a szemembe sértegette Lumnos istennőt, akkor feltehetően nem azt tervezte, hogy hagy szabadon elmenni.

Ami azt jelentette, hogy sürgősen el kellett tűnnöm.

Tettem még néhány lépést hátra, és merészen vettem egy kurta pillantást a vállam mögé. Túl későn vettem észre, hogy az utca, ahová behátráltam, egy magas téglafalban végződött.

A magas fintorgott, és közelebb hajolt.

– Mi baja van a szemednek, kislány?

Ostoba próbálkozásként hunyorítani kezdtem, hogy leplezzem, de a baj már bekövetkezett.

– Fortos tökeire, ő is egy *közülük*.

– Leszármazott vagy? – sziszegte az alacsony. Próbálta előkapni a kését, aztán lefagyott. Rájött, hogy ez rossz ötlet.

Megforgattam a szemem.

– Ha az lennék, gondoljátok, hogy ezen a szemétdombon élnék?

A magas közelebb jött még egy lépéssel.

– Akkor miért nem barna?

A halandóknak csak barna szeme lehetett, ami egy újabb következménye volt az Egyesülés varázslatának. Természetesen a szivárvány kedveltebb árnyalatait a leszármazottak birtokolták, csakúgy, mint sok más gyönyörű dolgot Emarionból. Minden birodalom leszármazottjainak megvolt a maguk szemszíne, Lumnos leszármazottjainak tekintete például a kék különböző árnyalataiban pompázott. Azonban erejüket és hibátlan szépségüket figyelembe véve elképzelhetetlen volt számomra, hogy valaki összetéveessen egy leszármazottat egy halandóval, mind-egy, milyen színű a szeme.

Ez volt az én mentsváram. Amikor a barna szemem és gesztenyehajam, amivel születtem, váratlanul színtelenné vált kamaszkorom kezdetén, az egyszerű arcom, nyúlánk testem és átlagos közepszerűségem volt az, ami végül meggyőzött min-

denkit arról, hogy én nem egy leszärmazott gyerek vagyok álruhában.

– Egy gyerekkori betegségben vesztettem el a szemszínem – siettem a válasszal. – Most pedig, ha megbocsátotok... – Feléjük indultam, de ők lecövekelt lábbal az utamat állták.

– Ha nem vagy leszärmazott, bizonyítsd! – Az alacsony ki-kapta kését a hüvelyéből, és felém nyújtotta, pengével előre. – Mutasd meg, hogy tudsz-e vérezni!

Pechemre ez egy valóban eszes kihívás volt. A felnőtt leszärmazottaknak acélerős a bőrük, halandófeigyverek által sérthetetlen. Ha egy volnék közülük, a pengéje nem tudna megsebezni. Ám ha halandó volnék...

Közelebb lépett, és késének hegyével a levegőbe döfött. A fém annyira közel került hozzám, hogy láttam az élére hárttyaként rászáradt vért.

– Gyerünk, kislány! Csak nyújtsd ki a kezed! – somolygott. – Csak egy kicsit fog fájni.

Az ujjam megrándult a késztetéstől, hogy előrántsam a töreimet. Használhattam volna apám tanításait, hogy elvágjam a kezüket, az arcukat, a lágyékukat. Könnyű menekülés lett volna anélkül, hogy bárki is halottként végeznék.

De ha megtenném, elkerülhetetlen lenne, hogy a gyógyítók központjában kössenek ki. Az én gyógyító központomban.

Felfordult a gyomrom a gondolattól, hogy kitegyem a fiatal tanulóinkat ezeknek az állatoknak. Jómagam tanoncként túl sok Egyesülés napját töltöttem azzal, hogy igyekeztem elkerülni a lengedező öklöket és a matató kezeket.

Hideg zsibbadás sejlett fel a gondolataim mögött. Vághatnék egy kicsit mélyebbre, megcélozhatnám a megfelelő vénát. Biztosra mehetnék, hogy soha többé ne botorkáljanak ki ebből

a sötét sikátorból, vagy egyáltalán bármelyikből. Talán a világ jobb hely lenne nélkülük.

Még sosem oltottam ki emberéletet. Gyógyítóként a segítségre esküdtem fel, nem a gyilkolásra. És nem akartam olyan lenni, mint a gonosz leszármazottak, hogy istent játszom, miközben úgy osztogatom a halált, akár egy pakliból a kártyákat.

Bár amikor a saját életem a tét...

Túlélés, visszhangzottak apám szavai a fülemben. Bármilyen áron, bármilyen végkimenetellel. Először a túlélés, csak aztán számolj a következményekkel.

Szinte túl gyorsan történt ahhoz, hogy látni lehetett volna. Az egyik pillanatban a férfi még felém lendült, egy leheletnyi szellő végigsimított a bordáimon, ahogy a tűre hegye megakadt a tunikámban, és kilyukasztotta az anyagát. A következő pillanatban végtagjaim már egy olyan koreografált harci himnusra repültek, amit a testem álmában is képes lenne zengeni.

Roppant egyszerű volt elkerülni a hadonászó, alkoholmámoros csapásaikat, hogy aztán egymás után én mérjek rájuk ütéseket. Térd az ágyékba. A tenyerem éle a torkukra. Egy marék por az arcukba hajítva. Minden egyes támadásnak az volt a célja, hogy csak annyira tegyem őket mozgásképtelenné, amennyire szükséges.

A magas felülvöltött, majd térdre zuhant. Arcán csorogtak a könnyek, ahogy szeme azzal küszködött, hogy megtisztítsa magát a homokos törmeléktől.

Mellette a barátja a hátán feküdt, a torkát szorította, és levegőért kapkodott.

– Halott vagy! *Halott!*

– Azt mondtad, szereted, ha ellenkeznek. – Átléptem vonagló testükön, felnyaláboltam az elejtett késeiket és a csípő-

jükön lógó kétélű kardjaikat. Talán nem volt elég kurázi bennem, hogy megöljem őket, de attól legalább vissza tudtam őket tartani, hogy mérgüket a következő, útjukba botló nőn vezessék le.

Újabb porfelhőt rúgtam a szemükbe, ami egy következő kör vonyítást idézett elő.

– Emlékezzetek erre legközelebb, amikor rá akarnátok támadni egy nőre!

– Ezért még megfizetsz!

– Ha egyszer megtalálalak...

– Boldog Egyesülést! – mondtam kedvesen. Durva gyalázkodások hosszú sora követett végig, ahogy elrohantam a sikátorból, vissza a széles főútra.

A fennforgás az én irányomba terelte a figyelmet. Az emberek a fejüket nyújtogatták, hogy lássák, ki vagyok, mit csináltam. Négy felfegyverzett férfi indult meg felém.

– Maga, hölgyem – szólt utánam az egyikük. – Mi folyik itt?

Csodás. Ha valamire kevésbé volt szükségem, mint két dühös férfira, aki késekkel faggat, az *hat* dühös férfi, aki késekkel faggat.

A közelben megpillantottam egy átjárót, ami egy túlon túl ismerős sikátorba vezetett. Odalopakodtam, miközben csuklyámat a fejemre húztam.

– Maga, ott! – szólt a férfi újból. Léptei felgyorsultak. – Álljon meg!

– Az a ribanc rám támadt, és ellopta a fegyvereimet!

Összerezzenem. *A francba!*

A magas kibotladozott a sikátorból, ujjával felém mutatott. Füstölgő fehér düh áradt szeméből.

– Állítsák meg!

Beviharzottam a sikátorba, miközben az adrenalin perzselve végigfutott az ereimen.

Jól ismertem ezeket az utcákat. Ez ugyan nem a legszegényebb része volt Halandóvárosnak, de a legnyomorúságosabb, az a fajta hely, ahol a bűn minden formáját magadévá tehetted. Éden sornak nevezték – ironikus vagy találó, attól függően, mit kerestél.

Gyógyítóként mindig is a legvédtelenebb betegek vonzottak: a kuncsaft által véresre vert örömlány, a kétségbeesett függő, aki túladagolta magát a varázslattal megbolondított droggal, az éhező zsebtolvaj, aki elvesztette a kezét, miután rossz célpontot választott. A hajlandóságom, hogy minden esetet elvállaljak, mindegy, mennyire veszélyes vagy gyomorforgató, gyakori vendéggé tett az Éden sor árnyékos labirintusában.

Kiáltások visszhangzottak mögöttem, messziről, de egyre közeledtek. Túl lassú voltam, a lopott pengék akadályoztak. Véletlenszerűen vetődtem be egyik-másik mellékútra – balra, aztán jobbra, majd megint balra – és megpillantottam egy nőt, ahogy egy nyitott ajtónál ácsorgott, a szoknyáját fel-, dekoltázsát pedig lehúzta.

– Ingyen fegyverek – mondtam a sietségtől lihegve. – Kéred őket?

Gyanakvó szemmel mért végig.

– Errefelé semmi sincs ingyen.

A tömeg hangja egyre erősödött.

– Hát jó. – Állammal a hátam mögé intettem. – Az ára, hogy nem árurol el nekik, hogy láttál.

Egy gyors vállrándítással kikapta kezemből a pengéket, és behajította őket egy faládba az ajtón túl.

– Ezeket se mutasd meg nekik! – figyelmeztettem. – Úgy tűnik, a részeg férfiak nem szeretik, ha egy nő lefegyverzi őket.

Ismerősen somolygott, majd balra, egy sikátor felé biccentett.

– Arra menj!

Hálás mosolyt villantottam felé, mielőtt elrohantam volna abba az irányba, amerre mutatott. Mögöttem a nő kiáltása hangzott fel:

– Az a kis szajha az én késeimet is ellopta! Jobbra ment! Kapják el, és hozzák vissza! Ígérem, fiúk, meghálálom!

Mondhatsz bármit az Éden sori nőkről, de az biztos, hogy hűségesek.

Körbezárt a sötétség, ahogy egyre beljebb jutottam az úton, és a skarlátszínű napsugarak eltűntek a rongyos ponyvák baldachinja mögött. Magamon éreztem az árnyékos ajtók mögül kukucskáló, kíváncsi szemek súlyát – engem figyeltek, méregettek. Néhány lepukkant épület múltbéli látogatások emlékéit idézte fel bennem, de nem merem a felismerés jelét mutatni.

Még több hang sodródott felém az út felől. Testemet a falhoz préseltem, hogy azt a néhány átszűrődő fénysugarat is kikerüljem. Gyerekként régen úgy képzeltem, az árnyék egy kézzel fogható dolog, olyasmi, mint egy nagy takaró, amit magam köré tudok csavarni, hogy elbújjak a világ elől. Feltűnt, hogy ezúttal is ezt csináltam, némán kérleltem régi barátomat, a sötétséget, hogy palástként rejtsen el.

Egy vörös villanás tűnt fel a szemem előtt. Ismerős vörös – élénk, rozsdás, könnyed, mint a folyékony selyem. Egy kontyba fogta össze a tarkóján, ahogy mindig.

Ezer közül is felismertem volna anyám jellegzetes hajszínét, ám ebben a sikátorban különösképp észrevehető volt ez a vibráló folt a zavaros barna és szürke tengerben.

Háttal állt nekem, így arca rejtve maradt előttem, vékony vállán ismerős köpeny lógott. A szakadások és foltok gyermekkorom történeteit mesélték el – apró égések a családi kandallónál, egy kis maszat az ifjú Teller bogyós kezéről, egy befoltozott hasadás arról az alkalomról, mikor egy ijedt ló ledobta magáról, egyenesen apám védelmező karjába.

Menten lefagytam, torkomban bennrekedt egy meglepett felkiáltás.

Nem volt akkora meglepetés, hogy itt látom őt, hisz ő is ápolt betegeket az Éden soron. Inkább a vele szemben álló férfi volt az, aki megállásra késztetett.

A férfi minden volt, ami anyám nem. Anyám alacsony volt, szerény, és olcsó anyagokba öltözött, ez a férfi viszont egy büszkén kiállított félisten.

Még a távolból is láttam, hogy ruhái a legkiválóbb anyagból készültek. Földig érő felöltőjének fekete brokátja, amit aprólékos hímzés szegélyezett, és aranyszálas kötő díszített, még ebben a gyenge fényben is csillogott. Karcsú vonalait tökéletesen rászabták izmainak összes domborulatára, amivel bőségesen rendelkezett. Bakancsa tükörsimára volt fényezve, és valahogy teljesen immunis volt Halandóváros mocskára, ami mindenhez hozzáragadt, amit csak birtokoltam.

Több mint egy fejjel anyám fölé tornyosult, fegyverként használva ellene ezt az adottságot, ahogy közelített felé, és várt, hogy lecsapjon. Nálam néhány évvel idősebbnek tűnt, feltűnően jóképű volt, noha szigorú és merev, amit tetézett szorosan hátrafogott, hollófekete haja és az olívaarcán húzódó heg.

Fehér, szaggatott vonalai villámként hasították fel bőrét a nyakától telt ajkán át egészen összeszűkülő szeméig.

Hideg, érzelemmentes, kékesszürke szem.

Leszármazottszem.

Miért volt itt anyám *vele*? Ápolta ugyan leszármazott betegeket, de sosem Halandóvárosban. A Királyi Gárdán kívül inkább meghaltak volna, mintsem hogy ezeken az utcákon találják őket – hacsak nem azért jöttek, hogy bajt okozzanak. Vajon levadászta őt? Anyám látott valami olyasmit, amit nem kellett volna?

Bajban volt?

Ismét eszembe jutottak apám tanításai. Végigmértem a férfit lehetséges fenyegetések után kutatva. Vonásai merevek voltak – komolyak, de nem dühösek –, vastag, inas karját összefonta lehetetlenül széles mellkasa előtt. Sem örök, sem kísérek nem voltak a láthatáron. Az egyetlen fegyvere egy kard volt, amit nem túl praktikusán kötött a hátára, ékkövekkel díszített markolata kikandikált a vállá felett. Csak egy leszármazott hordana valami ennyire feltűnőt, ami inkább ékszer, mintsem kard, noha az lenne a célja, hogy átvágja magát izmon és csonton.

A mellkasomat feszítő érzés elengedett. Talán nem jelentett akkora fenyegetést – a varázserejét leszámítva. Leszármazottaknál sosem lehetett tudni. Néhányuk alig tudott megidézni egy szikrát. Mások képesek voltak az egész birodalmat sötétségbe borítani.

Veszekedtek. Egy szavukat sem tudtam kivenni, de anyám testbeszédét már jól ismertem. Épp elégszer voltam annak a fenyegető mutatójának a rossz oldalán. Ő és én rendelkezünk valami olyasmivel, amivel családunk férfi tagjai nem – forrongó indulattal, ami lánggra lobbant, ha provokáltak.

Rásimultam a falra, és lábujjhegyen közelebb merészkedtem, aztán lebuktam egy rakás üres faláda mögé. Ahogy veszekedésük elharapózott, egyre hangosabbak lettek, hangjuk végigszállt a sikátoron.

– Szó sem lehet róla! – morgott a férfi hangja mélyen, halkán. Hallatára valami felkavarodott bennem, mintha egy ásító sárkány ébredne álmából.

– Nem kérés volt – válaszolta anyám.

– Te nem adsz nekem parancsokat, Auralie.

– Emlékeztetnem kell téged, csak egy szavamba kerül, hogy az egész birodalom megtudja, hogy te...

– Nem! – csattant fel. – Már százszor megfizettem a sarcomat.

– És addig fogod fizetni, amíg már senki sem lesz veszélyben.

Sarc? Mégis mivel tudna anyám rávenni egy leszármazottat, hogy engedelmességen neki? Már évek óta kezeli őket, de a gyógyító és beteg közötti titoktartás szent és sérthetetlen, ő pedig Lumnos gyógyítóinak a mintapéldája. Ő biztosan sosem tenne...

Előrehajoltam, amennyire csak mertem, hunyorogtam a ládák résein keresztül. A férfi széttárta karját, és lehajolt, hogy szemmagasságba kerüljön az anyámmal.

– Csak egy okot mondj, hogy ne öljelek meg itt helyben, hogy pontot tegyek mindennek a végére.

Szívem a torkomba ugrott, ám anyám nem tűnt zaklatottnak. Nyílt daccal megemelte állát.

– Ha meghalok, mindenki megtudja a titkodat. Tettem róla, hogy így legyen.

A férfi arcán továbbra is fennmaradt az önuralom álarca, ám sápadt írisze – palakék egy leheletnyi acélszürkével – dühtől ragyogott. Megremegtem, és reflexből megragadtam a törömet.

Ismét anyám szólalt meg, az ő hangja lágyabban szólt.

– És mert pontosan tudod, ahogy én is, hogy a dolgok egyre csak rosszabbak lesznek. És azt is tudod, hogy az, hogy nekem segítesz, talán az egyetlen esély rá, hogy megállítsuk.

Egy hosszú percre elnémultak. A férfi ajkának heges sarka grimaszba rándult.

– Ha ezt megteszem, annak ma este kell történnie. Nem lesz még egy esélyünk, mielőtt... – Körülnézett, aztán hangja sutogássá vált.

A nyakamat nyújtogattam azon erőlködve, hogy kivegyem csendes szavaikat. Ha csak egy kicsit közelebb tudtam volna menni...

– A hallgatóság lesz a veszted, lányom.

Megrázkódtam a váratlan hangtól. Megfordultam, és szembe találtam magam egy idős asszony ráncos, vigyorgó arcával. Könnyedén egy közeli ajtókeretnek támaszkodott, szeme anynyira sötét volt, hogy már-már feketének tűnt, válla korából adódóan meggörnyedt. Drágakőszínű rongyokba volt bebugyolálva, smaragd és gránátvörös, foszló szalagok csüngtek rajta, ahogy a vállam mögé mutatott.

– Ha már hallgatózol, először arról bizonyosodj meg, hogy a túloldaladon senki sem figyel. – Hangja légies ritmusban emelkedett, majd elhalkult, és finom akcentussal beszélt, amit nem tudtam betájolni.

A szám már előbb elkezdett mozogni, mint hogy az elmém utolérte volna.

– Én nem... úgy értem... nem is...

– Felesleges hazudnod nekem. – A szeme körüli barázdák egymásra gyűrődtek, ahogy kacsintott. – Ha érdemes tudni a kémkedésed okát, akkor én már tudom is.

– Azt hittem, az Éden soron az emberek nem kérdezősködnek.

Vállat vont.

– A kérdéssel nincs baj. A válaszokkal van. – Száraz, zörgő nevetése visszapattant a falakról, megtöltötte az összes sötét sarkot.

Visszahúzódtam, mert tudtam, hogy a hang el fog jutni az anyámhoz és a rejtélyes idegenhez. Egy lopott pillantás meg is erősítette – eltűntek a látómezőmből.

– Hát ennyit a válaszaimról – motyogtam.

Egy kis fény ragyogott az asszony szemének tintaszerű mélyében.

– Azok nem azok a válaszok, amikre szükséged van. Most még nem. De nekem vannak más válaszaim a számodra. Válaszok, amiket nem kapsz meg sem halandótól, sem leszármazottól.

– Gondolom, megvan az ára. – Kész kihívás volt, hogy ne forgassam meg a szemem. Láttam már hozzá hasonló csalókat a piacon, ahogy hatalmas vagyont ígérgetnek előre, ha most kifizetsz egy kisebbet. Azt is hallottam, ahogy hiszékeny célpontjaikon nevetnek este egy korszó mellett a fogadóban. – Hadd találjam ki: már találkoztam életem szerelmével, egy istállót szülők tele gyerekekkel, és egy hosszú, szerencsés, boldog életet fogok élni, mielőtt meghalnék.

– Nem, lányom. Attól tartok, számodra ezekből semmi sem adatik meg. – Szomorúság költözött hangjába, vonásain együttérzés szárnyalt végig, ami a nyugtalanság magját ültette el bennem.

Némán megszidtam magam. *Ne légy bolond! Ez csak egy csapda, és te épp most sétálsz bele.*

– Észben tartom. – Feszés mosolyt küldtem felé, aztán megfordultam, hogy elinduljak. – Boldog Egyesülést!

– Azok a szemek... ajándék az apádtól, nem igaz? Az *igazi* apádtól.

Lefagytam.

– És ez nem az egyetlen dolog, amit adott neked, ugye?

Hirtelen visszafordítottam felé a fejem.

– Maga meg miről beszél?

– Az édesanyád azt hitte, elrejtetheti a világ elől. Azt hitte, elrejtetheti *előled* azzal a csodaporral. De a titkokat nem lehet örökké megőrizni. – Tekintete az ég felé fordult, magába szívta a véres napfény foltos sugarait. – És olybá tűnik, hogy az Eredet nem vár tovább.

Vészcsengők garmadája szólalt meg a fejemben. Lehetetlen volt, hogy tudjon a porról, és az okról, amiért szedtem. A családomon kívül senki sem tudta – és a családomon belül senki sem lett volna mersze szétkürtölni. Hacsak...

Hacsak ez a nő nem ismerte a férfit, aki nemzett engem.

Csakhogy ez is lehetetlen volt. Anyám azt mondta, hogy a férfi meghalt a születésem előtt, mielőtt megtudta volna, hogy anyám terhes lett. Még az általam apának nevezett férfi sem tudta a nevét.

Gyerekként könyörögtem a válaszokért, miközben sajnálatra méltónak és jelentéktelennek éreztem magam, és elképzeltem, hogy valójában egy messzi királyság rég elveszett örököse vagyok, ám ha anyám titokban akart tartani valamit, az akarata olyan volt, akár egy acélfal Fortosban.

Míntha csak olvasna a gondolataimban, az öregasszony csodálkozó pillantással illetett.

– Tud rólad az apád. És vár rád.

– A *nemzöm*, nem az apám – javítottam ki összeszorított fogakkal. – És ő már meghalt.

– Meg kellett volna. De egy igazi túlélő – kuncogott. – Gondolom, ez is egy olyan tulajdonság, amit tőle örököltél.

A töröm egy halk szisszenéssel kicsusszant a hüvelyéből. Felé irányítottam, és kényszerítettem a kezem, hogy ne remegjen, ahogy közelebb léptem hozzá.

– Ki vagy te?

Elégedetlenül csettintett a nyelvével.

– Ebben a szomorú állapotban olyan könnyű téged kiismer-
ni. Könnyű irányítani is. Már most elvihetnélek. Elvihetnélek,
hogy az enyém legyél. – Vérszegény szájának sarka felfelé gör-
bült, és kissé megdöntötte a fejét. – Szeretnél egy lenni az enyé-
im közül, lányom? Olyan borzalmas dolgokat tudnánk együtt
véghez vinni, te meg én. Talán még az áldott Eredet haragját is
megérné magunkra szabadítani. – Csontos ujját felemelte,
hogy végigsimítson az arcomon. – Ó, Diem Bellator, micsoda
dolgokat tudnék művelni veled!

Próbáltam ellenkezni, próbáltam félrelökni a kezét, próbál-
tam elhátrálni az érintésétől. De csak bámulni tudtam rá ijedt-
ségtől kimeredt szemmel.

A testemet már nem én irányítottam.

Már nem vagy annyira bátor, mi? Hangja a fejemben vissz-
hangzott, csakhogy most máshogy szólt, sokkal finomabban.
Sima volt, mint az olvadt platina, és sugárzott az erőből.

Elmémben üvöltöttem a fogása ellen, karmoltam és vo-
naglottam, de a szenvedéseim mit sem értek. Teljes mértékben
rá voltam utalva, sötét parancsával bezárt a saját fejembe.

Hegyes körme levándorolt az állkapcsomon, aztán le a nyakamon, hogy kövesse a kulcscsontom vonalát. *Csábító, igazán csábító*, dorombolta.

A hátam akaratom ellenére ívbe hajlott érintése nyomán. Még a lélegzetem is tőle függött, minden belégzés az ő szótlán beleegyezésére várakozott.

Ismét felnézett a karmazsinvörös ég látható szilánkjára, aztán kiengedett egy nagy sóhajt, és megforgatta a szemét, mielőtt összefonta volna tekintetünket. *Amikor újból találkozunk, emlékezz erre a percre, lányom! Hogy hogyan tudtalak volna térdre kényszeríteni. Hogyan tudtalak volna könyörgésre bírni.*

Megrántotta csontos csuklóját, és irányításának jeges ujjai lelazultak az ereimről, lebomlottak a csontjaimról. Reszkető testem végre ismét az enyém volt.

Visszaugrottam, és a torkomhoz kaptam.

– Ki vagy te? Hogy csináltad ezt?

– Jól figyelj rám, Elfeledettek Lánya! – Közelebb hajolt, és vállon bökött. – Ne fuss el az elől, aki vagy! Ne bujkálj többé!

– Nem bujkálok semmi...

– És ne szedd többé azt az átkozott lánggyökérport!

Ismét ledermedtem. Nem kéne tudnia. Nem *tudhatta*. Ő...

Megráztam a fejem, hogy elűzzem a gondolatot. Nem számít. Fájdalmasan egyértelmű volt, hogy anyám több mindent hallgatott el előlem, mint valaha is képzeltem. El kellett tűnnöm innen, és meg kellett találnom őt, hogy egyszer s mindenkorra véget vessek a titkolózásának.

Ahogy hátrafelé botladoztam, hogy aztán futásnak eredjek, a nő gúnyos, zenélő hangja végigkövetett a sikátoron.

– *Szívköre hull az elfeledt vér, s romba dől a börtön* – énekelt.

– *Életért élet, ez régi adó, vagy rabsága legyen örökkön.*

Nem mertem visszanézni, ahogy próbáltam elmenekülni nyugtalanító társasága elől.

– Boldog Egyesülést, Diem Bellator! – kiáltotta. – Reméljük, hogy nem ez lesz az utolsó.

Órák teltek el, de anyám nem jött haza.

Semmit sem mondtam apámnak és az öcsémnek arról, hogy mi történt aznap. Csak anyámra gondoltam, a neki szánt kérdéseim pedig minden szívdobbanással csak megsokszorozódtak. A kunyhónk előtti lépcsőn ücsörögtem, és vártam, hogy arca feltűnjön az erdei ösvényen, és lecsapjak rá az immár mohó kíváncsiságommal.

Csakhogy továbbra sem ért haza.

Némán megvacsoráztunk a kandalló mellett, és erőltetetten mosolyogtunk, ahogy azon vitakoztunk, hogy miféle ártatlan dolog tarthatta vissza, miközben a fejünk minduntalan az ajtó felé fordult minden nyikorgás hallatán.

Az éjszaka közeledtével átkutattuk a ház körüli erdőt, és a nevét kiáltoztuk. Az öcsém átfésülte a gyógyítók központjáig vezető utat oda és vissza, újra és újra, míg apám az erdő vadabb területeit vizsgálta át. Én a parton kerestem, és meg-megálltam azokon a helyeken, ahol ő és én gyakran szedtünk virágot gyógyfőzetekhez.

A messzeségben a tekintetem megakadt egy csónakra akasztott lámpás pislogásán. A fény nőttön-nőtt, ahogy közeledett – nyilván visszatért Lumnos partjaihoz. Különös látvány volt, ha figyelembe vesszük, hogy az Egyesülés napján tilos volt a Szent-tengeren hajózni, viszont így, hogy a Királyi Gárda

éppen a palotában lakmározott, a sok kellemetlen alak kihasználhatta a mai nap laza rendfenntartását.

Ez a gondolat velem maradt, szorosan tartotta a gyomromat, ahogy visszatértem az üres házba. Végül apám és az öcsém is csatlakozott hozzám, arcuk komorrá vált, amikor látták, hogy csak én várom őket.

És ő még mindig nem tért haza.

Másnap minden barátunkat és szomszédunkat megkerestük abban reménykedve, hogy egyikük befogadta éjszakára. Meglátogattuk a betegeket, akiket kezelt, de senki sem vett észre semmi szokatlant. Felforgattuk a holmiját, hátha találunk valamilyen nyomot, hogy el akart menni, de mindhiába. Átfésültük Halandóváros utcáit, és egymás kezét szorítottuk, ahogy a nyomát kerestük – élve vagy halva.

Több nap telt el válaszok nélkül.

Aztán hetek.

Majd hónapok.

És nem jött haza... továbbra sem.